

Altsaa det moralske, sædelige Synspunkt, under hvilket man kan føre en Kamp mod Utugt som Erhverv, ophæves i Virkeligheden fuldstændig ved Lovforslaget.

Den anden Side, fra hvilken man med Føje søger at bekæmpe Utugt som Erhverv, er de let indtrædende Forhold, som krænke den offentlige Velanstændighed. Her kan der formelt siges, at Lovforslaget ikke forholder sig negativt. Lovforslagets Hovedbestemmelse i § 1 gaar jo netop ud paa i denne Henseende at skærpe, hvad Politivedtægterne indeholde med Hensyn til lagttagelse af den offentlige Velanstændighed, og denne § 1 er ganske vist ikke indskrænket til Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, den rammer ogsaa Mænd og alle andre, som kunne handle paa den Maade, som her omtales, om end den kunde tænkes eller vel ogsaa tilsigter nærmest kun at have praktisk Betydning for Kvinder, der drive Utugt som Erhverv. Men om denne Paragraf tør jeg med Bestemthed sige, at den ikke kan blive effektiv, den vil nødvendigvis i Livet tabe næsten al Effektivitet. Det kan ikke være anderledes. Thi at Politiet af egen Drift og eget Initiativ skulde gribe ind i Henhold til denne Paragraf, vil overhovedet kun i de allersjældneste Tilfælde kunne tænkes. Der maa jo udvises en uhyre Varsomhed fra Politiets Side i den Retning for ikke at komme til at krænke uskyldige. Kommer Politiet nemlig en eneste Gang til at gøre et Følgreb ved en urigtig Bedømmelse af, hvad der har fundet Sted, vil det jo blive angrebet i en Grad, hvorom Forholdene og Vidnesbyrdene hos os ere tilstrækkelig overbevisende. Dette vil være tilstrækkeligt til at sikre, at Politiet altid vil udvise den allerstørste Varsomhed med at antaste nogen paa Basis af, at de ved Ord, Tegn, uanstændig Opførsel eller paa anden utvetydig Maade opfordre eller indbyde til Utugt. At blande sig i en Samtale, der føres mellem en Mand og en Kvinde, og spørge, hvad de tale om, om det maaske er om Utugt, maa og skal og bør ingen Politibetjent gøre. Saa var der den anden Mulighed, at en Mand angiver, at han er bleven tiltalt og opfordret paa denne Maade af en Kvinde. For det første vil der ikke være mange Mænd, der ville finde det værdigt for sig at angive et Fruentimmer af den Grund, og for det andet, selv om man kom ud over dette Synspunkt, vil ingen underkaste sig den Ulejlighed, der vilde være ved Tilkaldelse af Politi — hvis det er til Stede — ved alle de Oplysninger, som skulle skaffes til Veje af

Politiet, og hvortil vedkommende maa være behjælpelig, og endelig ved de Udtalelser og den Vidneforklaring i Retten, han vil være pligtig til at afgive, og lige over for hvilke han altid vil møde af enhver Kvinde, der er dreven i Erhvervet, enten Benægtelse eller Kontrabeskyldningen. Enhver kan sige sig selv, at saaledes vil det gaa, men vil man have Udtalelser for det, saa maa man vel her kunne henvise til Politiets egne Udtalelser, om hvordan det mener at have hævdet og at have kunnet hævdet saadanne Bestemmelser eller at ville hævdet dem, hvis de blive gennemførte. I saa Henseende maa jeg altsaa henvise til Udtalelser fra Politimesteren i Kristiania, hvorfra Bestemmelsen er hentet, om hvorfor det har været ham umuligt at give en saadan Bestemmelse nogen som helst Effektivitet. Paa lignende Maade foreligger der Udtalelser for mig fra danske Politiautoriteter. Paa aldeles afgørende Maade hævde de, at Politiet maa fraskrive sig enhver Mulighed for at give en saadan Bestemmelse effektiv Indflydelse. Det ordenspolitimæssige Hensyns Hævdelse vil blive ringere, langt ringere end under det nuværende System, hvor man baade i de Kommuner, der ikke have den sanitære Reglementering, og i København, hvor man har en saadan, dog er berettiget til og kan haandhæve det med den Styrke, som Loven hjemler over for de indskrevne Fruentimmer.

Saa er der endelig det sanitære Hensyn, den sanitære Kamp mod Prostitutionen. Jeg tror, at Samfundet hverken kan eller paa nogen Maade vil paatage sig det uhyre Ansvar at nedlægge Vaabnene i denne Kamp. Det er jo for saa vidt heller ikke Forslagets Mening, thi det optager de Bestemmelser i Lov af 10de April 1874, som tilsigte Kamp mod de Ulykker, som de veneriske Sygdomme paaføre Samfundet i det hele. Men de Bestemmelser, som særlig ere rettede paa de mislige Følger, de sanitært ulykkelige Følger, der flyde af og uundgaelig ere knyttede til Utugt dreven som Erhverv, dem slaar Lovforslaget næsten fuldstændig en Streg over, eller, for saa vidt det har Bestemmelser i den Henseende, ere de upraktiske, blive — af samme Grund, som jeg nys omtalte med Hensyn til § 1 — et dødt Bogstavn, der intet faar at betyde. Der er to Serier af Bestemmelser i Lovforslaget, som optage Kampen mod den veneriske Smitte. Den ene vedrører særlig det Tilfælde, at Smitten skyldes Utugt, dreven som Erhverv — det er den Række af Bestemmelser, der